

Z HOLÁČEK DIVOKÝ%o KOČKY :-))

Ášter½, 21 duben 2009

Milá Danielo, Tak si představ, že se z mých dvou princezének stala polodivoká, skoro neochochutná zvířátko. Lépe se neprobližovat - hrozí poranění jejich ostrými tesáky. Nebezpečné jsou hlavně samy pro sebe. Té starší je osm a mladší o dva méně. Takové sladké holčičky to byly... Teď se mi zdá, že probíhla nějaká utajená výměna.

Podoba zůstala více méně stejná, ale holky přeměly na intenzivnější, mám na mysli zlobení. Jedou proti sobě jako dva psi. Jak jedna zjistí, že ta druhá dostala něco o něco více (sladkostí) nebo méně (práce), okamžitě se z nich stanou zdatné trhovkyně. Pokud v tuto chvíli buď maminka, nebo tatínek nezakročí, navzájem se do sebe zakousnou a už to lítá - facky, vlasy, nadávky. Sice je obě jeřábky, po předávkách, ale odtrhnout je od sebe, je jako vskočit mezi hejno rozrušených paviánů. Občas si taky něco schytám. Snažím se jim domlouvat. Nedávno jsem se, v období velmi těsné klidu zbrání, pokusila předat jim trochu toho rodičovského moudra. Posadila jsem si je ke stolu a začala přednášet o tom, že by si měly uvědomit, že by jim jako jedináčkám nebylo líp, že by byly na světě samy.... a pak jsem se jich zeptala, jestli by se jim to líbilo víc. Ta starší poznamenala, že by jí bohatě stačil mladší brácha - ten je zatím ale mimo jejich hru, je mu jen jeden rok. Ta mladší řekla, že jí sestra vadí, protože podvádí její hrách. Nato se začala ta starší hlásit, bránit a nastalo to, co jsem popsala výše. Takže, babo, neboli kudlanko Danielo, ráde. Je tohle jejich handrkování normální, nebo se tak projevuje nějaký významný skrytý problém? Na tuto otázku rozhodně není tolik času, ale snažím se jim věnovat a mluvit s nimi. Její chování je samostatné, mají své zájmy a ve smyslu jim v tom nechávám docela volnou ruku. Nikdy je nenechávám samotné doma, starám se o ně, tak jak se asi každá matka stará. Nemyslím, že bych měla nějaké přehnané nároky. Chci, aby si plnily své povinnosti, měly hotové domácí úkoly a chodily do školy. Bratřičkové a upravené. Když jsou u babičky na vesnici, tak je mi celkem jedno, že jsou to takové princezny z pralesa. Bratři milují obě stejně, nikdy se nestalo, že by se projevila proti němu nějaká ta sourozenecká zářlivost. Jenže, jak jsem ti napsala, proti sobě jedou urputně a bez skrupulí. Tak mi poraďte, mám jít k lékaři a nechat si předepsat něco na uklidnění abych to nějakých dalších deset let přežila, mám jim předvést v polstrované místnosti a tam je každé odpoledne zavést, ať se tam třeba pozabíjí? Mám je vzít kam na pozorování, nebo co? Je to ve mně, nebo v nich? Dělám nějakou chybu já, nebo je to normální? Pokud máte vy ostatní nějaké zkušenosti s "domácím hejnem", napište... Díky moc, Markéta